

бови постају машинерије за заштиту својих играча и тренера. Можда би тако и требало да буде”, наводи Горан.

Он има велико поштовање према старијим генерацијама, али истиче да данас овај посао захтева нови приступ и нове вештине. Каже да цени све колеге јер није лако бити новинар, а посебно не коментатор.

„Узоре немам јер се трудим да будем свој и изградим свој стил”, каже Свилар.

Обожаватељка Иване Шпановић

Наш саговорник каже да може да направи паралелу рада у штампаним медијима и на ТВ Арена спорт, јер искуства која је стекао у односу са људима, колегама и пријатељства која је остварио се никада не заборавају.

Највећа му је подршка супруга Бојана и ћерка Милица и родитељи који прате све емисије и преносе. Од њих најчешће добија и критике и похвале. Радо игра фудбал са сестрићем али за то нема много прилике јер он живи у Суботици. Четворогодишња ћерка Милица воли спорт, а занимљива јој је Ивана Шпановић, па су родитељи тражили да се направи залетиште у песак да би могла да изведе свој први скок удаљ. Пошто га нема у крају, залетиште јој је ходник, а простор за скок – дневна соба. Када гледа фудбалске утакмице код куће, ћерка га испитује ко су плави, а ко бели, јер је жути најчешће судија. Са смехом каже да га не би чудило да се поред њега определи за фудбал.

– Волим да читам књиге. У средњој школи сам за то био лењ док ми једном отац није рекао: „Како мислиш да завршиш факултет ако не читаш књиге.” Додуше, тада сам тренирао фудбал и већи изазов ми је био да освојим локални турнир у Првомајској улици на Прозивци у Суботици”, каже Горан Свилар.

Тренирао је 15 година у Фудбалском клубу Спартак и Северу из Суботице. Када је био на корак од професионалне каријере повреда мишића, која га је мучила током читаве каријере, спречила га је да остави траг у првој лиги. Шеретски каже да га је повреда спречила да буде репрезентативац. Паралелно са фудбалом тренирао је карате и има браон појас.

Дејан Спаловић

Скривено благо „историје одоздо”

Представљен аудио и фото архив Драгослава Симића

Стара изрека каже: „Једном новинар, увек новинар”. Најбољу потврду ове констатације пружа рад Драгослава Симића, дугогодишњег уредника документарног програма Радио Београда 2 и члана Удружења новинара Србије, који већ дуги низ година настоји да од заборава отргне неке од најважнијих тренутака историје са наших простора, посебно оних забележених репортерским микрофоном или ухваћених фотографским објективом.

Господин Симић је аутор бројних документарних радиофонских емисија о истакнутим људима и збивањима двадесетог века у Србији и Југославији. Управо Симићеве документарне радио-емисије, фототека, књижевни и новинарски записи чине окосницу овог интернет сајта (односно архива на интернет адреси www.audioifotoarhiv.com), основаног 2009. године.

О посвећености аутора сакупљању, чувању и систематизацији архивске грађе могли су да се упознају сви заинтересовани приликом представљања јавности његовог сајта под називом „Аудио и фото архив Симић”. Овај важан културни догађај уприличен је почетком лета у Народној библиотеци Србије и окупио је више угледних званица попут Мирјане Брковић, Петра Кочовића, Зорана Модлија, као и Милана Грбе, кустоса колекција југоисточне Европе Британске библиотеке у Лондону.

„Архив Симић је јединствени звучни архив код нас, настао приватном иницијативом, а својим разноврсним и богатим садржајем представља опште културно добро. То је драгоцен ресурс звучне баштине и говорне културе једног народа”, истакао је Грба обраћајући се присутнима. „Велики део архива са-

Драгослав Симић

ФОТО РАДЕ КРСТИЊИЋ

чињавају снимљене успомене и искуства познатих људи о важним друштвеним и културним догађајима код нас и у свету. Такође, у архиву је заступљена локална и приватна историја, животи обичних људи и шаролико богатство мање познате свакодневице.”

„Усмена историја је од седамдесетих година двадесетог века постала међународни покрет који ствара и негује историју којом се ређе бави научна историографија. Усмена историја као ненаучна дисциплина је посвећена успоменама и искуствима људи из свакодневног живота, дакле већине, а заинтересована је за искуства маргинализованих група људи. То је својеврсна историја одоздо која нам помаже да боље схватимо и разумемо свет око нас.”

„Према међународном архивском консензусу, пред нама је временски рок од

свега 15 година у коме се звучни снимци могу сачувати дигитализацијом пре њиховог физичког пропадања и пре престанка производње уређаја за њихово прелуштавање”, објаснио је Грба. „Из тог разлога је недавно Британска библиотека покренула амбициозан пројекат дигитализације ради заштите и приступа звучним снимцима који сведоче о историји Велике Британије, забележених у многим облицима посредством музике, драме, књижевности, усмене историје, радија, дијалеката, звукова природе и животињског света.”

Народна библиотека Србије је учешћем у организацији представљања „Аудио и фото архива Симић” омогућила јавности да се ближе упозна са овим јединственим звучним архивом уз осврт на савремена кретања из области звучног наслеђа у свету. **С. С.**